

λαμπρόφωτα τὰ σύγνεφα, ποῦ ἦταν σκορπισμένα ψηλά.

Κύτταζε ψηλά τὲς βάρκες καθὼς διέβαιναν καὶ ξάφνου σταῦθηκε στὸ πάτημά της. "Ω! πῶς τὸν βλέπει. Μοναχὰ αὐτὸν καὶ τίποτε ἄλλο, τίποτε. Ἡ θάλασσα, ὁ οὐρανὸς, τὰ βουνά, τὰ πρόσωπα τ' ἀδιάφορα, ὅλα, ὅλα, δὲν εἶνε παρὰ ἓνα θολωμένο φόντο γύρω ἀπ' τὴν ἀσύγκριτη ζωγραφικὰ ποῦ φαντάζει μπρὸς 'ς τὰ μάτια της δυνατὴ καὶ ὁλόγλυκη.

"Ω! νὰ μπορούσε νὰ σταματήσει τὴ βάρκα του, νὰ πάη μαζί του, νὰ μὴν ἰὸν ἀφίση πουθενὰ μοναχόν.

Δὲν μπορούσε, δὲν μπορούσε! Στὴν ἀδυναμία αὐτῇ, μία παραξένη λύσσα ξύπνησε μέσα της, καὶ ἔσφιγγε τὰ δόντια καὶ ἔσφιγγε τὲς γροθιὰς καὶ τέντωνε τὰ μάτια στεγνὰ-στεγνὰ καὶ πονεμένα.

Ἀγάλια-γάλια ἔριχνε τὸ σουρούπωμα τὴ σταχτερὴ του ἄχνα ἀπάνω στὴ μεγάλην ἀμμουδιὰ καὶ στὴ, μεγάλη θάλασσα. Δεῖλὰ τ' ἄστέρια τρυπούσανε ψηλά τὸ σκοτεινὸ σεντόνι, ἀγάλια-γάλια καὶ στὴν ψυχὴ της ἡ μεγάλη φουρτούνα τῆς λύσσας ἡμέρωσε καὶ ἔγινε ὅλη ἓνα πέλαγο θαμπό, θλιμμένο πέλαγο ἀπὸ πολὺπικρο δάκρυ, ἐνῶ συλλογίζονταν ἀδιάκοπα ἐκεῖνον, ποῦ τῆς ἔμαθε ὅλα τὰ τραγούδια τῆς ζωῆς καὶ ὅλα τὰ μοιρολόγια...

Τριγύρω της κανένας. Ὡς μακριὰ ἀπλώνεται ἡ ἀμμουδιὰ καὶ χάνεται ἀτέλειωτη, ἀπελπισμένη, σὰν ὄνειρο ποῦ σβύνεται, σὰν κάποιος γλυκόπικρης χροᾶς ἡ ἐνθύμησις ἡ χλωμή.

Ἐκπλώθηκε κάτω καὶ ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὰ κρουρὰ χαλίκια. Τριγύρω ψυχὴ. Τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ μεγάλη ἀμμουδιὰ καὶ ἡ ἀπέραντη θάλασσα.

Ἀπὸ μακριὰ τὸ κύμα ἔρχονταν μὲ φυσομάνημα, ἐνῶ ἄλλο ψηλότερο τὸ καθελλίκευε καὶ τὸ προσπερνοῦσε μ' ἓνα βουητὸ βαρὺ, σὰ γέλιο θριάμβου.

Κι' ἀπλώνετο τῶν μεγάλων κυμάτων ἡ βοή, τῶν κυμάτων ποῦ κυλοῦσαν μεθυσμένα στὸ μολυβένιο τῆς θάλασσας χοροστάσι, καὶ ὕστερα ξέσπαζαν μὲ λύσσα ἢ μὲ ξανάσασμα στὴν ἀμμο καὶ στὰ βράχια.

Καὶ νόμισε πῶς ἦτανε καὶ αὐτὴ ἓνα τῆς θάλασσας παιδί σὰν τὰ κύματα, καὶ ἐπρόσμενε νὰ τὴν ἀρπάξῃ ξανά στὴν ἀγκυλιά της, νὰ τὴν κυλήσῃ στὸ μολυβένιο χοροστάσι τοῦ πόνου καὶ τοῦ μεθυσιοῦ της...

Τὸ ἄπειρο ἐπάνω της, τὸ ἄπειρο τριγύρω, τὸ ἄπειρο μέσα της! Θεέ! καὶ ποῦ νὰ κυττάξῃ, νὰ γύρῃ ποῦ ;...

ΚΑΚΑΡΕΘΗ ΔΙΠΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

ΝΙΚΑΙΑ

Ὁ ναὸς τῆς ἁγίας Σοφίας

ΕΝ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Πινακοθήκης» (ἀριθ. 118) ἐγράψαμεν περὶ τοῦ ἐν Νικαίᾳ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως. Συμπληροῦντες τὴν περιγραφὴν τῶν μνημείων τῆς Νικαίας, παραθέτομεν ἑτέραν εἰκόνα, παριστῶσαν τὰ ἑρείπια τοῦ ἐκεῖ ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Ἐκ τοῦ ναοῦ τούτου τῆς Ἀγίας Σοφίας ὁ χρόνος ὀλίγιστα ἑρείπια διαφύλαξε, ἦτοι τέσσαρας τοίχους ὕψους 3 μέτρων ἄνευ στέγης καὶ ἄνευ ἐπιγραφῶν. Καὶ ἐκ τῶν ἐλαχίστων ὁμῶς τῶν διασωθέντων, φαίνεται ὅτι ἦτο ἐκκλησίᾳ κομφή καὶ ἀρχιτεκτονικῶς ὡραία, διατηροῦσα κάποιαν ἐλαφρότητα, χάριν καὶ ἀρμονίαν. Ἦτο ὡς εἰκάζεται, βασιλικὴ μετὰ θόλου, πλουσίως κεκοσμημένη διὰ ψηφιδωτῶν καὶ εἰκόνων. Πότε ἀκριβῶς ἐκτίσθη παραμένει ἄδηλον. Ὅτι εἶνε βέβαιον εἶνε ὅτι ὑπὸ τῶς θόλους καὶ τὰς στοάς της συνηλθον οἱ 367 πατέρες τῆς Ζ'. Συνόδου. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ τούτου ἡ εἰκονομαχία ἐπισήμως κατεδικάσθη καὶ αἱ εἰκόνες ἀνεστηλώθησαν ἐπισήμως ἐν τοῖς ναοῖς.

Ἡ στήλη τοῦ Κασίου.

Ἀπὸ τὰ περιεργότερα μνημεῖα τῆς Νικαίας εἶνε ἡ στήλη τοῦ Κασίου, ὕψους ἐν μέσῳ πεδιάδος καὶ εἰς ἀπόστασιν 7 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς λίμνης. Ὡς πανήφυλος μαρμαρίνη κυπάρισσος τείνει τὴν κορυφὴν της πρὸς τὸν οὐρανὸν ἡ

Νικαία.—Ἡ στήλη τοῦ Κασίου.